

Tölgyesi Géza versei elé

Tölgyesi Géza verseire tavaly év végén bukkantam rá a *Holmi* folyóiratban, amikor az adott év legszebb verseiből igyekeztem listát összeállítani egy művészeti portál, a *KULTer.hu* számára. Mivel nem ismertem a szerző nevét, kis nyomozást folytattam, amelynek során kiderült, hogy olyan költőről van szó, aki Sopronban tengődve utcasepréssből, alkalmi munkákból keresi szerény kenyérrelvőjét, s mindazodáig elsősorban a megyei napilapban publikált. Ez az információ, bár szíven ütött, nem befolyásolta döntésemet, amely már a vers elolvasása után, kételyek nélkül megszületett: *Anyám olyan szép lesz* című művének bizony helyet kell kapnia listámon. (Így is lett.) Újabb költeményeit olvasva kiviláglik: nem professzionális szerzővel van dolgunk, művei nem „tökéletesek”, írjuk alig is tart kapcsolatot a kortárs tendenciákkal. És mégis: ritkán találkozom olyan szövegekkel, amelyek sorai ennyire megérintenének. Jóllehet, helyenként talán több a közvetlen pátosz az írásokban annál, mint az illő és kellő lenne, mindez nem válik hiteltelenné, visszatetszővé. Sőt. Képeinek vonzó szabálytalansága, a versek vonalvezetésének szétágazásai, a művek szövetének gyűrődései, a grammatika oly lelkesítő és nagyvonalú megbicsaklásai izgalmas olvasmányokká teszik azokat. (S ha a szerző ezen tendenciákat is erősíti, talán további, nagyobb meglepetéseket okozhat még.) Ám mindezekon túl: nehéz megmagyarázni, miben is rejlik az az erő, amelyet világosan érzek a költő verseit olvasva, s amely elsöpri minden kifinomult aggályomat. Mintha a zsoltárost hallanám, mintha a költészet elemi gyökereihez jutnánk újra el. Inspirációról kell beszélnem, s pillanatokra mintha megérteném, mi az az ősi ihlet, amelyet elveszettnek hittem. Mindenekelőtt ezt köszönöm Tölgyesi Gézának.

Lapis József